

Grupp 10

FCI-nummer 160

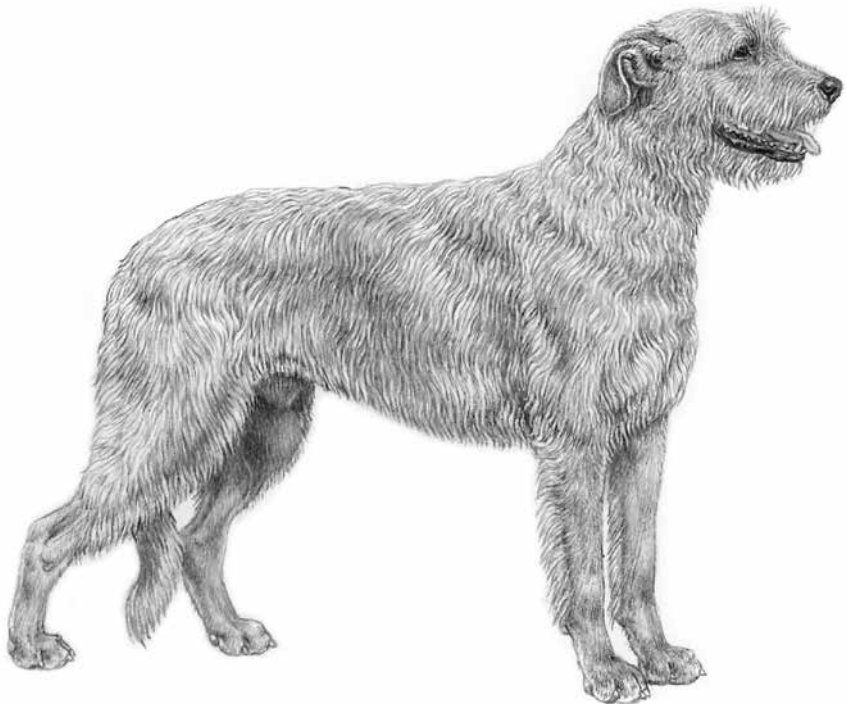
FCI-standard på engelska publicerad 2001-04-02

FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2001-03-13

Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp för standardfrågor 2020-08-06

IRLÄNSK VARGHUND

(Rasnamn i hemlandet: Irish Wolfhound)

M. DAVIDSON

Nordisk Kennel Union

Dansk Kennel Klub
Hundaræktarfélag Íslands
Norsk Kennel Klub
Svenska Kennelklubben

Suomen Kennelliitto – Finska kennelklubben

Standard för IRLÄNSK VARGHUND

Ursprungsland/
hemland

Irland

Användningsområde

Fram till slutet av 1600-talet användes irländsk varghund på Irland för jakt på varg och hjort. Den användes också för jakt på de vargar som hemsökte stora delar av Europa innan skogarna avverkats.

FCI-klassifikation

Grupp 10, sektion 2

Bakgrund/ändamål

De kontinentala kelterna hade en greyhound som troligtvis härstammade från de greyhounds som finns avbildade på egyptiska målningar. De irländska kelterna var liksom sina kontinentala kusiner intresserade av att föda upp storvuxna jakthundar. Dessa stora irländska jakthundar kunde ha slät eller sträv päls men under senare tid kom de strävhåriga att dominera, kanske pga det irländska klimatet. Det första skriftliga omnämmandet av dessa jakthundar författades av en romersk konsul år 391 e Kr men hundarna var redan etablerade på Irland under det första århundradet e Kr, när Setanta ändrade sitt namn till Cu-Chulainn (Culanns jakthund). I skriften omnämns Uisneach (100-talet) som tar med sig 150 hundar vid flykten till Skottland. Utan tvivel utgjorde de irländska jakthundarna ursprunget till den skotska hjorthunden. Irländska varghundspår var uppskattade som gåvor bl. a av de europeiska och skandinaviska kungahusen från medeltiden och fram till 1600-talet. Varghundar exporterades till England, Spanien, Frankrike, Sverige, Danmark, Persien, Indien och Polen. På 1500-talet krävdes att varje grevskap på Irland hade vardera 24 varghundar för att skydda böndernas fårhjordar från att dödas av vargar. Det Cromwellska förbudet (1652) att exportera irländska varghundar bidrog till att bevara rasen under en tid men med varegens gradvisa utrotning och en kontinuerlig efterfrågan från utlandet reducerades vid slutet av 1600-talet antalet irländska varghundar på Irland nästan till gränsen för utrotning. Intresset för rasen återuppstod i samband med den nyvaknade irländska patriotismen mot slutet av 1800-talet. Irländsk varghund blev en levande symbol för irländsk kultur och det keltiska förflutna. Det var vid denna tid som en beslutsam entusiast, kaptan G A Graham, införskaffade några av de få kvarvarande jakthundar av varghundstyp som fanns på Irland. Med tillskott av hjorthundsblod och tillfälliga utkorsningar med borzoi och grand danois fick han fram en hundtyp som förblev stabil i generationer. Resultaten accepterades enhälligt som det verkliga återuppståendet av rasen. Irländska kennelklubben inrättade en klass för irländsk varghund vid sin utställning i april 1879 och en klubb bildades 1885. Irländsk varghund åtnjuter nu ännu en gång något av den berömmelse som rasen hade på medeltiden. Numera ägs och föds varghundar upp i ett ganska stort antal utanför Irland.

Helhetsintryck

Irländsk varghund skall inte vara fullt så tung eller massiv som en grand danois. Den skall dock ha mer tyngd och massa än hjort-hunden, som den annars typmässigt skall likna. Den skall vara mycket stor och respektingivande, mycket muskulös och kraftigt men ändå elegant byggd. Rörelserna skall vara fria och aktiva, huvudet skall bäras högt med god halsresning och svansen skall bäras i en mjuk båge uppåt med lätt böjd svansspets. Irländsk varghund skall vara mycket stovuxen, vilket inkluderar såväl mankhöjd som proportionerlig kroppslängd. Den genomsnittliga mankhöjden för hanhund skall vara 81–86 cm och en rastypisk irländsk varghund skall utstråla kraft, vitalitet, mod och harmoni.

Uppförande/karaktär

”Som ett lamm hemma, som ett lejon vid jakt.”

Huvud

Huvudet skall vara långt, jämnt och högburet. Ögonbrynsbågarna skall vara endast svagt framträdande och pannfåran mellan ögonen skall vara mycket grund.

Skallparti

Skalle

Skallen skall inte vara för bred.

Ansikte

Nosparti

Nospartiet skall vara långt och måttligt avsmalnande.

Käkar/tänder

Saxbett är ideal, tångbett accepteras.

Ögon

Ögonen skall vara mörka.

Öron

Öronen skall vara små rosenöron, (burna likt greyhound).

Hals

Halsen skall vara tämligen lång, mycket stark och muskulös, väl välvd, utan hakpåse eller löst halsskinn.

Kropp

Kroppen skall vara lång och välutvecklad.

Rygg

Ryggen skall snarare vara lång än kort.

Ländparti

Ländpartiet skall vara svagt välvt.

Kors

Korset skall ha rejäl bredd mellan höftbenen.

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara mycket djup, måttligt bred och med bred bringa. Revbenen skall vara väl välvda.

Underlinje och buk

Buklinjen skall vara väl uppdragen.

Svans

Svansen skall vara lång och svagt böjd, av måttlig grovlek och väl täckt med päls.

Extremiteter

Framställ

Skulderblad	Skulderpartiet skall vara muskulöst och ge bredd åt bringan. Skulderbladen skall vara snedställda.
Armbåge	Armbågarna skall sluta väl an mot kroppen och varken vara inåt- eller utåtvidna.
Underarm	Frambenen skall vara helt raka, ha mycket kraftig benstomme och vara muskulösa.
Framtassar	Framtassarna skall vara medelstora och runda. De skall varken vara inåt- eller utåtvidna. Tårna skall vara väl välvda och slutna med mycket starka, böjda klor.

Bakställ

Lår	Låren skall vara långa och muskulösa.
Knäled	Knälederna skall vara väl vinklade.
Underben	Underbenen skall vara väl musklade, långa och starka.
Has/hasled	Haslederna skall vara korta och varken inåt- eller utåtvidna.
Baktassar	Baktassarna skall vara medelstora och runda. De skall varken vara inåt- eller utåtvidna. Tårna skall vara väl välvda och slutna med mycket starka, böjda klor.

Rörelser

Rörelserna skall vara fria och aktiva.

Päls

Pälsstruktur	Pälsen på kropp, ben och huvud skall vara sträv och hård. Speciellt raggig skall pälsen vara ovanför ögonen och under hakan (skägget).
Färg	Pälsfärgen skall vara grå, brindle, röd, svart, rent vit, fawn eller annan färg som kan förekomma hos skotsk hjorthund.

Storlek/vikt

Mankhöjd	Idealhöjd:	mellan 81 och 86 cm för hanhund
	Minimihöjd för hanhund:	79 cm
	Minimihöjd för tik:	71 cm
Vikt	Minimivikt för hanhund:	54 kg
	Minimivikt för tik:	41 kg

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

- För lätt eller för tungt huvud.
- För högt välvt pannben.
- Krokiga framben; svaga mellanhänder.
- Svaga bakben och generellt dåligt utvecklade muskulatur.
- För kort i kroppen.
- Svankrygg, sänkt rygg eller helt rak rygg.
- Stora öron och öron som hänger platt intill huvudet.
- Utåt- eller inåtvridna tassar.
- Spretiga tår.
- Kort hals; fullt utvecklade struppåse.
- För smal eller för bred bröstorg.
- Svans som är kraftigt ringlad.
- Nostryffel av annan färg än svart.
- Läppkanter av annan färg än svart.
- Mycket ljusa ögon; rosa eller leverfärgade ögonkanter.

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter.

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Svenska Kennelklubben är hundägarnas riksorganisation och företräder alla hundar och hundägare i Sverige. Med cirka 300 000 medlemmar är vi en av landets största intresseorganisationer. Vi sprider information, utbildar och väcker debatt – och visar på den stora glädjen och nyttan med hund!

SVENSKA KENNELKLUBBEN

HUNDÄGARNAS RIKSORGANISATION

POSTADRESS Box 771, 191 27 Sollentuna
BESÖKSADRESS Rotebergsvägen 3, Sollentuna
TELEFONNUMMER 08-795 30 00
MEJLADRESS kansli@skk.se
WEBBPLATS www.skk.se

Stolt samarbetspartner sedan 1964